

Fullt förtroende?

VI LEVER I EN TID när kristenheten i Sverige inte längre har ett fullt och odelat förtroende för Bibeln som Guds ord. Inte bara vårt land utan hela den västerländska civilisationen avlägsnar sig steg för steg från en kristen och biblisk tro och åskådning. Det sker både medvetet och aningslöst.

Det är en konsekvens av det genombrott för en livshållning och ett tänkande befriat från både Gud och hans ord, som ägde rum på 1700-talet i akademiska och lärda sammanhang och som nu genomsyrar alla befolkningsskikt. Hela den västerländska världen har kommit att omformas av upplysningens grundtro: "Vi behöver inte Gud och hans ord. Vi klarar oss utan kyrkan, familjen eller något annat sammanhang. Den enskilda, myndiga människan är i sitt oberoende en tillräcklig utgångspunkt för allt tänkande och liv."

Kyrkan har överlag gjort mycket beskedligt motstånd. De som vägrat släppa taget om Gud, hans ord och frälsande nåd som oundgängliga för kristet liv har i och för sig inte varit så få. Men de som insisterat på att Kristus, hans Ande och ord är nödvändiga – inte bara för kyrkan och det andliga livet utan även – för vår kultur och civilisation har varit lätt räknade. Kanske den sorten till och med skulle föras upp på listan över utrotningshotade arter som starkt hotad i vårt land. En gång var den synnerligen livskraftig, men har numera blivit en udda fågel – till

mångas tillfredsställelse. Samtidigt tas främmande fåglar in utan vidare reservationer – "för vilka är vi att döma islam"? Ja, möjligen skulle islam kunna bedömas på sitt CV. Men den sekulära världen finner det fortsatt mer angeläget att finna kyrkans fel och vidmakthålla fördömandet av till exempel korståg än att kritisera Allah och hans profet. Som vi vet straffar det sig inte heller på samma sätt ... Kjell O Lejon, kyrkohistoriker, tecknar i en artikel bakgrunden till de korståg som inleds för snart tusen år sedan (s. 17).

Många gånger har vi nöjt oss med att predika korset till den enskildes personliga omvändelse, tro och salighet. Hur grundläggande och nödvändigt detta än är, går det inte an att avstå från att predika Guds sanning även i fråga om familj, uppfostran, utbildning, rätt och samhälle, ekonomi, medicin, litteratur osv. Det hör till frågorna om hur den omvända människan nu ska leva heligt och sunt i en fallen värld och i en alltjämt syndande kropp. Det är också ett tema som kännetecknar det Paulus brev till Titus som Fredrik Smetana introducerar i detta nummer (s. 11).

Förkunnelsen av hela Guds sanning för livet gäller för alla tider och för alla kristna överallt. Men naturligtvis gäller det inte minst i en situation där den omgivande kulturen inte bara är fientlig mot Kristus och hans sanning och nåd, utan också står i öppen opposition och i ett medvetet uppror mot just den bibliska tron.

Likväl har vi varit dåligt rustade för att bevara den skatt vi har fått. Nederlag har lagts till nederlag. Och så länge vi inte medvetet bejaktar det odelade förtroendet för Skriften har vi inget svar, ingen fast grund och inte heller någonstans att rusta oss. Bibeln inte bara innehåller Guds ord, det är det. Och det gör all skillnad i världen.

Förr kunde andra lite skämtsamt – men inte helt utan udd – tala om bibeltrogna vänner som ”bibelsprängda” vänner. Men att vara fylld av Ordet borde inte någon bibeltrogen vän skämmas för. Och det är faktiskt så: Det hjälper inte att till hundra procent tro på Bibeln om man inte är bekant med Bibelns innehåll. Det är viktigt att vara personligen förtrogen med Bibelns berättelser, persongalleri och teman. Och hur skulle vi kunna bli bekanta med Guds ord utan att läsa det, höra det och umgås med det – eller begrunda det om natten? Men frågan är: Gör de kristna än i dag skäl för namnet ”läsare”? Jag är inte säker på det. Det finns så mycket annat som prioriteras, TV, film, resor ... Det är allt gott och väl i och för sig. Men det är inte något för mig att njuta av utan ett tack till Givaren eller utan att jag brukar sådana gåvor i Guds tjänst och till hans ära. Och hur ska jag veta hur det kan göras utan att ta del av Guds uppenbarade vilja i Ordet?

Den principiella inställningen till Guds ord är alltså fundamental, men det är också bibelkunskapen. Därför kan bibelstudiekvällar inte ersättas med pubsamvaro. Förkunnelsen av Guds ord kan inte bytas ut mot fotboll eller shopping på söndagen. Och inte kan vi utan förbehåll lämna våra barn och ”socialiseringen” av dem till förskollärare och lärare, som inte håller Bibeln för mer än en sagosamling. Inte kan vi reservationslöst överlämna barnen till en pedagogik, som inte tillerkänner Guds ord dess överordnade ställning eller håller det för vår främsta skatt? Eller kan vi det – och gör vi det?

Är detta i så fall tecken på att vi håller på att ge upp eller redan gjort det? Skulle Gud inte vara stark nog att med sin Ande och Ord på nytt väcka oss till att söka honom och till att ge vårt motstånd ny kraft och vår kamp nytt blod och värme? Det är frågor som får besvaras i förkunnelsen och i våra inbördes samtal. Då kommer det att visa sig om vi tror att Bibeln verkligen är Guds ord – inte bara i princip utan även – i praktisk handling, när det kan kosta på.

Peter Henrysson

Redaktör